

DARK ROMANCE

SCARRED

Un roman din seria NEVER AFTER

EMILY McINTIRE

TRADUCERE DE IONEL GHIRAGOSIAN

LEDA BAZAAR

EMILY McINTIRE

SCARRED

Un roman din seria NEVER AFTER

Traducere din limba engleză de

IONEL GHIRAGOSIAN

Playlist

„you should see me in a crown” – Billie Eilish

„lovely” – Billie Eilish & Khalid

„Sucker for Pain” – Lil Wayne, Wiz Khalifa, Imagine Dragons,
X Ambassadors, Logic, Ty Dolla \$ign

„Human” – Christina Perri

„Million Reasons” – Lady Gaga

„Take Me to Church” – Hozier

„Mad World” – Demi Lovato

„Everybody Wants to Rule the World” – Lorde

„Play with Fire” – Sam Tinnesz ft. Yacht Money

„This Is Me” – Keala Settle și corul The Greatest Showman

*Pentru cei ciudați.
Cei inadaptați.
Cei hărțuiți.
Cei singuratici.
Cei nesiguri.
Cei distruși.
Meritați! Voi sunteți războinici.*

„Să te-ndoiești că stelele-s de foc,
Să te-ndoiești că Soarele se mișcă,
Să iei minciuna drept adevăr,
Dar să nu te-ndoiești că te iubesc.”

William Shakespeare, *Hamlet*¹

¹ Traducere în limba română de Victor Anestin, editată de C. George Săndulescu și Lidia Vianu (n. tr.).

Avertismentul autoarei

Scarred este un *dark romance* cu regi și regine.

Este un basm reinterpretat, nu o poveste fantastică sau o repovestire.

Personajul principal este un răufăcător. Dacă ești în căutarea unei lecturi care să te facă să te simți în largul tău, n-ai s-o găsești în paginile astea.

Scarred are un conținut explicit, destinat adulților, care nu este potrivit tuturor. **Cititorii sunt sfătuiți să fie atenți.** Aș prefera să citești cartea fără anumite așteptări, dar, dacă vrei o listă a mecanismelor declanșatoare, poți să le găsești, în engleză, pe EmilyMcIntire.com.

GLORIA TERRA

SILVA

TINUTURILE
ÎNTUNECATE

GRANITA DE NORD

TAVERNA
CASELE ELEFANTULUI

CAMPESTRIA

SAXUM

OCEANUL VITA

RÂUL FIKI

SULTA

PROLOG

Tristan

LOIALITATE.

Un singur cuvânt. Cinci silabe. Zece litere.

Nicio semnificație.

Deși, dacă ai asculta discursurile interminabile ale fratelui meu, ai crede că prin vene îi curge mai mult decât sângele care ne leagă.

Dacă ai asculta bârfele de la curte, ai crede același lucru.

„Prințul Michael o să fie un rege minunat!”

„O să ducă mai departe moștenirea tatălui său, asta-i sigur!”

Ceva dens își înfinge marginile zimțate în gâtul meu, iar eu mă uit când la focul care duduie în șemineul din celălalt capăt al încăperii, când la lampa cu ulei din mijlocul mesei, cea ocupată de membrii consiliului de stat. Șase chipuri, și nici măcar unul îndurerat.

Pieptul îmi zvâcnește.

— Aparențele contează în viață, sire, și, de dragul lor, trebuie să facem ceea ce trebuie să facem, rostește Xander,

sfetnicul principal al tatălui meu – acum al fratelui meu –, concentrat asupra locului în care stă Michael. Așa cum se știe că tatăl tău a murit liniștit în patul lui, se știe și că ai un apetit... destul de impresionant.

— Xander, te rog! intervin eu, lipindu-mi spatele de peretele acoperit cu lambriuri de lemn. Nu este nevoie să *ne* convingi de locul în care a murit tatăl meu.

Îmi mut privirea spre mama, singura femeie din cameră, în timp ce se șterge sub ochii adânciți și căprui cu o batistă cu monogramă. În mod normal, nu ar fi aici, în Saxum, alegând să-și petreacă majoritatea zilelor la proprietatea de la țară, dar, cum abia am plecat de la înmormântarea soțului ei, Michael a insistat să rămână.

Iar cuvântul lui este lege.

— În privința liniștii suntem nevoiți să mințim, continui eu, fixându-mi fratele cu privirea.

Un mic rânjet îi întinde buzele, iar ochii de culoarea chihlimbarului îi scânteiază. Simt cum furia îmi clocotește în măruntaie și-și croiește drum spre gât, amărăciunea și acreală umplându-mi gura.

Lovesc lemnul cu cizma în timp ce mă îndepărtez de perete și înaintez spre mijlocul camerei până mă înalț deasupra mesei, între mama mea și Xander. Nu mă grăbesc, analizând cu atenție trăsăturile pline de fast și importanță ale tuturor celor care se află aici ca și când ar fi doar o zi obișnuită, ca și cum nu am fi pierdut pe cineva important.

Pe cineva vital.

Singurul rămas căruia îi păsa.

— Sunt sigur că nu știu la ce te referi, cârâie Xander, cu vocea gătuțită în vreme ce își împinge pe nas ochelarii cu rame din corn.

Îmi ridic bărbia și îmi cobor privirea la el, observând şuvițele cenușii care-i împeștră părul altminteri brunet. De ani buni face parte din familie – de când eram mic – și, la început, a fost o persoană pe care o prețuiam. Viața însă este mereu schimbătoare, iar cordialitatea lui Xander s-a stins repede din cauza lăcomiei.

Ca și în cazul celorlalți.

— Mmm, bineînțeles că nu! murmur eu, atingându-mi ușor tâmpla cu degetul. Ce prost sunt!

— Putem să revenim la subiect? spune furios Michael și-și trece mâna prin păr, şuvițele de un șaten-deschis zburbindu-i-se sub degete. Nu cum și-a dat tata ultima suflare este important.

— Michael! icnește mama, încă ștergându-se la ochi.

Întorcându-mă cu fața la ea, mă aplec și întind mâna ca să-i șterg fața, simțind pe palmă conturul dur al obrazului ei. Ea inspiră brusc și își ridică privirea la mine, cu ochii licărind, iar eu îi ating pielea cu degetul mare înainte să mă retrag ca să mă uit la propria mână.

Simt o arsură în stomac în clipa-n care-mi dau seama că buricele degetelor mi-au rămas la fel de uscate.

Toți sunt niște actori.

— Mamă! țâțâi. Încetează cu teatrul! Dacă mai verși lacrimi false, o să te umpli de riduri.

Îi fac cu ochiul, apoi îi ating obrazul și mă îndrept de spate, observând că toate privirile sunt ațintite asupra noastră.

Nu este niciun secret că nu ne iubim.

Rânjesc, lăsându-mi buzele să dezvăluie dinții în timp ce mă uit de la unul la altul. Atmosfera devine apăsătoare, iar lordul Reginald, unul din membrii consiliului, se foiește pe scaunul lui cu spătar îmbrăcat în catifea.

— Relaxează-te! exclam și îmi dau ochii peste cap. N-am de gând să fac nicio obrăznicie. Lordul Reginald pufnește, iar eu îmi îndrept atenția către el și-l întreb: Ai vrea să ne împărtășești ceva, Reginald?

Bărbatul își drege glasul; obrajii îmbujorați îi trădează neliniștea pe care se străduiește din răputeri să o ascundă.

— Să mă ierți că nu te cred, Tristan!

Îmi înclin capul.

— Cred că vrei să spui „Înălțimea Ta”.

— Bineînțeles, Înălțimea Ta! replică el cu buzele țuguiate înainte să-și plece capul.

Îmi zvâcnește maxilarul în vreme ce-l studiez. Reginald a fost dintotdeauna unul dintre cei mai slabi membri ai consiliului, ursuz și invidios pe toți ceilalți. S-a întovărășit cu fraatele meu când erau tineri și i-a rămas alături în toate clipele de chin pe care Michael și haita lui m-au făcut să le trăiesc de-a lungul anilor.

Dar nu mai sunt un copil, iar ei nu mă mai pot hărțui ca înainte.

Xander se strânge de rădăcina nasului.

— Sire, te rog! Ai nevoie de o soție. Poporul tău are nevoie de o regină.

— Au una! strigă Michael, dând din cap spre mama noastră. Nu-mi doresc să mă căsătoresc.

— Nu-ți cere nimeni să nu te mai distrezi, oftează Xander. Dar legile astea există de multe generații. Dacă nu-ți alegi o soție, ai să pari slab.

— Dacă nu ești capabil să-ți faci datoria, frate, te rog, fă-ne o favoare și dispari! ripostez, fluturând o mână prin aer.

Michael se uită la mine cu ochi mijiți, colțul gurii strâmbându-i-se într-un rânjel batjocoritor.

— Și cui să-i las Gloria Terra? Ție?

Chicotele izbucnesc în jurul mesei, iar mie mi se încordează mușchii pe sub piele, impusul de-a le arăta tuturor cât de ușor i-aș putea face să mi se supună curgându-mi prin măruntaie.

Ceasul de lemn scoate un țcănit când mișcă limba mare, distrăgându-mi atenția.

Se apropie ora cinei.

Mi se încordează degetele în timp ce mi le trec prin șuvițele brunete ciufulite și fac un pas spre ușile mari și duble din lemn de stejar.

— Ei bine, a fost o încântare, conchid. Dar, din nefericire, m-am plictisit.

— Tristan, nu ai voie să pleci! izbucnește Michael.

— Nu îmi dai tu voie *să plec*, frate! rostesc pe un ton batjocoritor, simțind cum furia îmi clocotește în piept. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce suflet nefericit o să chinui pentru totdeauna.

— Câtă lipsă de respect! exclamă Xander cu o clătinare din cap. Fratele tău este regele.

Pe față mi se lățește un rânjet și-l fixez cu privirea pe Michael, energia vibrându-mi prin vene.

— Bun, atunci! replic și înclin din cap. Trăiască regele!

CAPITOLUL 1

Sara

— O SĂ PLECI DIMINEAȚĂ.

Unchiul meu își bea vinul, ochii lui negri fiind ca niște săgeți ce zboară peste masă și mi se înfig în piept. Nu a fost niciodată un bărbat afectuos, dar tot îmi este rudă, și avem același țel.

Să mă răzbun pe familia Faasa pentru că mi-a ucis tatăl.

Am aranjat multe lucruri și ne-am asigurat că, atunci când prințul moștenitor urmează să aibă nevoie de o soție, eu să fiu cea care să-i accepte mâna. În sfârșit am primit vești!

A sosit momentul.

Deși nu sunt neobișnuite, logodnele aranjate s-au cam demodat în ultimii ani. La urma urmei, este 1910, nu mai suntem în 1800, și în toate cărțile cu povești, și chiar și aici, pe străzile sărăcăcioase din Silva, oamenii se căsătoresc din dragoste.

Sau, în orice caz, mânați de ideea asta.

Însă eu nu am avut niciodată idei grandioase, crezând că vreun cavaler în alb o să sosească pe armăsarul lui și-o să mă salveze ca pe vreo domniță neajutorată aflată la ananghie.

Poate că sunt o domniță la ananghie, dar nu neajutorată.

În plus, uneori singura modalitate de-a face o schimbare adevărată este să devii o parte a mașinăriei și să smulgi chiar tu piesele stricate. Așadar, dacă trebuie să zâmbesc, să flirtez și să-l seduc pe rege ca să-i intru în grații, asta intenționez să fac.

La urma urmei, e datoria mea.

Și față de familia mea, și față de poporul meu.

Silva, cândva cunoscută pentru ținuturile bogate și industrializarea inovatoare, a devenit acum pustie și săracă. Dată la o parte ca un copil vitreg, urât și roșcat, nedemn de timpul sau atenția coroanei. Acum nu suntem cunoscuți deloc, seceta și foametea amestecându-se cu deznădejdea care străbate străzile orașului precum crăpăturile din caldarâm.

Presupun că asta se întâmplă când te afli în mijlocul unei păduri cuibărite la mare altitudine. Devii greu de văzut și ușor de uitat.

— Înțelegi ce este în joc? întreabă unchiul Raf, smulgându-mă din starea de visare.

Dau aprobator din cap, apoi mă șterg la gură cu un șervet alb de pânză și-l las din nou în poală.

— Da, normal!

El zâmbeste, pielea ridându-i-se în timp ce bate ușor cu degetele în capul rotunjit al bastonului de lemn.

— O să ne onorezi numele.

Sentimentul îmbătător al confirmării lui mă aprinde ca pe o făclie, așa că stau mai drept pe scaun și-i zâmbesc la rândul meu.

— Și să nu ai încredere în nimeni în afară de vărul tău! adaugă el.

Se uită la mama, mereu docilă și liniștită în timp ce mă-nâncă luând înghițituri mici. Părul zburlit și brunet, foarte asemănător cu al meu, îi încadrează fața ca o cortină.

Arareori te privește în ochi, alegând mereu să-și țină capul plecat și degetele ocupate cu împletitul și cărți prăfuite, în loc să creeze o relație cu fiica ce a preluat totul de când tata a lăsat-o văduvă.

Suspectez că nu și-a dorit niciodată să fie mamă și că și mai puțin a vrut să se căsătorească. Nu a rostit niciodată cuvintele, dar nici nu e nevoie când acțiunile ei sunt atât de evidente. Însă tatăl meu a dorit-o, iar asta-i tot ce contează.

Iar când a rămas grea, s-au așteptat ca pruncul să fie următorul moștenitor al familiei Beatreux.

În schimb, s-au ales cu o fată cu păr brunet și zburlit, cu simțul aventurii și o gură slobodă. Tata m-a iubit și așa, chiar dacă mama nu și-a arătat niciodată afecțiunea față de mine.

În ziua în care l-am pierdut, s-a dus și o parte din mine – s-a închegat ca laptele bătut și mi-a rămas în mijlocul pieptului, ca să putrezească.

El plecase ca să ceară ajutorul monarhiei. Se angajase să traverseze pădurile și câmpiile, până a ajuns la castelul Saxum. Coroana însă nu i-a ascultat necazul, iar vărul meu, Alexander, ne-a dat de veste că l-au spânzurat pentru trădare deoarece a îndrăznit să vorbească deschis și să spună că trebuiau să facă mai mult.

Xander a încercat să-l salveze, dar, ca principal sfetnic al regelui, nu poate face prea multe.

De atunci, unchiul Raf este indispensabil și, cu toate că n-a făcut decât să mă susțină, încă mi-e dor să mă țină tata-n brațe. În schimb, mi-a rămas doar un pandantiv de familie pe care-l port la gât ca pe un jurământ, unul care-mi amintește în fiecare zi ceea ce am pierdut.

Și cine este vinovat pentru suferința mea.

Prin urmare, acum, când alte fete de vârsta mea își petrec timpul visând să se îndrăgostească, eu mi-l petrec învățând

cum să duc un război politic, dând totodată dovadă că știu eticheta nobilimii.

Dacă vrei să distrugi iadul, trebuie să înveți să joci jocul diavolului.

Coroana metaforică pusă pe capul meu cântărește aproape la fel de mult ca faptul că știu că toți depind de mine să pun lucrurile în ordine.

Familiei Faasa i s-a permis să domnească prea multă vreme, puterea și influența ei scăzând în timp, devenind mai puțin interesată de popor și țară și mai degrabă înclinată spre excese și lăcomie.

Așadar, o să merg la curte, o să fac ceea ce trebuie ca să-mi salvez poporul și o să caut dreptate pentru cei pe care i-am pierdut.

Totuși, abia doar după câteva ore îmi dau cu adevărat seama.

Seara asta este ultima pe care mi-o petrec în Silva.

Inima îmi bate iute în timp ce mă încălț cu cizmele negre și groase și-mi înfășor o mantie în jurul umerilor, strângându-mi părul creț într-un coc la ceafă. Îmi trag gluga pe cap, mă uit în oglindă și mă asigur că-mi ascunde trăsăturile. Când arunc o privire la ușa dormitorului, văd încuietoarea și mă conving că este închisă înainte să mă întorc și să mă îndrept spre fereastră.

Camera mea se află la etajul unu, dar nu mi-e frică de înălțime, dat fiind că am coborât de zeci de ori pe zidul de piatră colțuroasă. Mi se strâng plămânii din cauza respirației greoaie, iar adrenalina îmi curge prin vene când cobor și apoi îmi înfig picioarele în iarbă.

Întotdeauna este riscant să ies pe furiș, dar aș face-o oricum.

Rămân nemișcată câteva clipe, asigurându-mă că nu m-a auzit nimeni când am plecat înainte să ocolesc proprietatea

dărăpănată, rămânând în zone umbrite până ce ajung la strada pietruită și-mi ridic privirea spre poarta ruginită înaltă de trei metri. Mă dor degetele când ating metalul și mă ustură mușchii când mă ridic, urcând pe fierul zimțat până-mi trec piciorul peste el și sar în partea cealaltă.

Gâfâi tare când ating pământul și apoi plec, fugind pe trotuar, strângându-mi și mai tare mantia cu glugă în jurul corpului și sperând să nu dau de nimeni pe drum.

Durează 20 de minute să ajung la orfelinatul de la marginea orașului. Clădirea e mică și dărăpănată, fără finanțare și fără destule paturi, însă Daria, femeia care-l conduce, este unul din oamenii mei de legătură importanți și știu că oricui-o ofer o să ajungă pe mâini bune.

— Ar trebui să fie destui ca să te descurci până am să pot să trimit alții, spun și-i strâng mâna Dariei în timp ce țin teancul de bani și micul coș cu pâine pe care i l-am dat.

Ea se smiorcăie, cu ochii înlăcrimați scânteindu-i în lumina slabă a lumânărilor din bucătărioară.

— Mulțumesc, Sara! Nu pot...

Un zgomot de afară o face să amuțească.

Mi se poticnește inima și inspir, mutându-mi privirea spre holul întunecat, cu speranța că nu este un copil care se dă jos din pat.

Nu poate să afle nimeni că sunt aici.

— Trebuie să plec, îi spun și-mi retrag mâinile, ridicându-mi gluga. O să-ncerc să-ți dau de știre când pot, să mă asigur că e totul în ordine.

Daria clatină din cap.

— Deja ai făcut foarte multe.

— Te rog! mă strâmb. N-am făcut nici pe departe atât de multe.

Se aude ceasul și atunci observ cât e ora. Curând, soarele o să apară la orizont, iar razele sale o să scalde pământul, alungând întunericul și, odată cu el, secretul meu.

— Trebuie să plec, repet în șoaptă, întinzându-mă să o îmbrățișez.

Îmi tresaltă stomacul când mă cuprinde în brațe, strângându-mă puternic.

— Nu mă uita, Daria!

— Niciodată!

Râde, deși este un râset lipsit de veselie.

Mă desprind, apoi mă îndrept spre ușa dintr-o parte a bucătăriei și apuc mânerul rece de alamă.

— Ai grijă de tine, regina mea! șoptește Daria în spatele meu.

Îmi tresaltă inima.

— Nu sunt regina nimănui. Sunt doar cea care o să ardă coroana.

EA NU-I APARTINE LUI. ÎI APARTINE COROANEI.

Prințul Tristan Faasa nu a fost niciodată în cărți pentru a ajunge pe tron. Acesta era destinul fratelui său, Michael. Același frate care este răspunzător pentru copilăria chinuită a lui Tristan, precum și pentru cicatricile care îi brăzdează chipul. Când tatăl celor doi frați moare, Michael se pregătește să urce pe tron, iar Tristan vrea să i-l fure. Liderul unei rebeliuni secrete, Tristan nu se va da în lături de la nimic pentru a pune capăt domniei fratelui său. Dar când lady Sara Beatreaux, logodnica lui Michael, sosește la curte, Tristan se trezește în mijlocul unui alt gen de război. Genul care aduce cu sine întrebarea: oare care este mai importantă – coroana sau femeia care o poartă?

Sara are un plan. Să se mărite cu regele și să pună capăt stirpei Faasa, chiar dacă asta înseamnă să se pună singură în primejdie. Nu se așteaptă însă la întâlnirea cu prințul cu cicatrici. Acesta este periculos. Interzis. Și unul dintre oamenii pe care a fost trimisă să-i ucidă. Însă linia dintre ură și pasiune nu a părut niciodată atât de subțire și, pe măsură ce secretele ies la lumină, Sara nu mai știe în cine să se încreadă, prinsă între răzbuț și ticălosul de care nu ar fi trebuit niciodată să se îndrăgostească.

„Un prinț cu cicatrici, niște întâmplări nefericite și o poveste de dragoste. Îmi închipui că uneori chiar și personajul malefic merită un happy-end.”

The Biblioholic

ÎN ACEEAȘI
SERIE:

18+

ISBN: 978-606-088-870-3

www.edituracorint.ro